

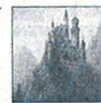
Kunstmesse i bøygir

London er igjen i ferd med å ruste seg til høstens store «show off» innen kunstverden: Kunstmesse Frieze, som åpner 14 oktober. I tillegg til selve messa i Regent's Park, der ulike gallerier viser seg fram, legger stadig flere museer og kunstinstitusjoner sine åpninger til Frieze-helga. Nå melder The Art Newspaper at det blant annet innebærer utstillingen «The House of the Noble Man», i en privat leilighet, som vil romme flere sjeldne og verdifulle verker, blant annet av kunstnere som Picasso (bildet), Egon Schiele og Gerhard Richter, flere av dem til salgs.

Sarah Sørheim

OSLO: I morgen åpner Sverre Malling separatutstillingen «Sleeping in a hollow log» på Kunstnerforbundet i Oslo. Malling regnes som en av de mest lovende unge kunstnere i dag, og har vært med på å revitalisere tegningen som sjanger i Norge.

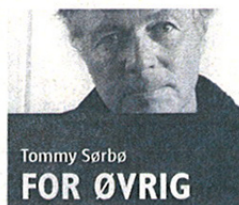
OSLO: I morgen åpner OCA i Oslo sin høstsatsing på utstillingsfronten, den heter «Big Signs – Little buildings», og etter pressemeldingen å dømme handler den sannsynligvis om forholdet mellom kunst, landskap og monumenter.

Dronefilm

I oktober åpner biennalen Manifesta 8 i Spania et verk som etter all sannsynlighet er lovt drone – radiostyrte fly – som han har utviklet filmet spanske militærinstallasjoner i Nordkoreaets funksjon er ikke å faktisk kontrollere å få dem til å oppføre seg slik de forventer å de skal oppføre seg. For å undergrave denne jevne overvåkingskameraet mot overvåkerne kunstkritikk.no.

Farvel

Tommy Sørbo
FOR ØVRIG

Sørlandsbanen i september. Toget mitt har stoppet et eller annet sted midt ute i småskauen mellom Nelaug og Kristiansand. Ingen stemme i høyttaleren. Ingen skal av, ingen skal på, det eneste jeg hører er suset fra ventilasjonsanlegget. Jeg ser ut av vinduet på noen halvvisne bjørketrær, en overgrodd skogsbilvei, et gammelt bilvrak, noe rustent jernskrap, en mørken anleggsbrakke og en udramatisk himmel med tre skydotter på.

Noe gjør at jeg ikke vender tilbake til avisa, som jeg nettopp satt og leste i. Stemningen kanskje, vemodet, melankolien, det tvers gjennom ordinære, som likevel ikke er så ordinært. Nå vet jeg det! Det er jo et maleri av Leonard Rickhard som har festet seg til kupevinduet mitt. Han har trenet opp blikket mitt til å se etter slikt. Alt som en gang har vært. Steder der noe har skjedd. Helheter som har gått tapt. Sammenhenger som er blitt borte. Ting som har hatt mening.

Men når Rickhard maler slikt, danner det seg en ny mening ved motivet; påminnelsen om at alt en gang skal forgå. At ingenting varer evig. Dette såkalte «vanitas»-motivet var svært utbredt på 1600- og 1700-tallet. Da kom ruiner på moten både i hagekunsten, litteraturen og maleriet, og overgrodde fragmenter av romerske templer i kveldslys, dystre silhuetter av forlatte borger og rester av gotisk kirker ble nesten til klisjeer.

Klisjeer er det siste jeg tenker på med Richard. Han gjør meg oppmerksom på forgjengeligheits bittersøte skjønnhet uten å måtte ty til mektige monumenter, pittoreske scener eller flotte malemåter. I sin stillfarne, nesten naivistiske stil dekonstruerer han det trygge, trauste og trivielle, og får meg til å tenke gjennom det faktum at vi ikke skal være her bestandig.

Før toget begynner å rulle igjen, og jeg vender tilbake til avisa.

kunst@klassekampen.no

Lekne intimiteter

Mona Gjessing
ANMELDELSE

Ernesto Neto

«Intimacy»
Skulptur, installasjoner, film
Astrup Fearnley Museet for Moderne Kunst, Oslo
Står til 2. januar

Ernesto Netos utstilling på Astrup Fearnley får det til å klø i fingrene til vår anmelder

Fra første stund har den brasilianske skulptøren og installasjonskunstneren Ernesto Neto (født 1964) i all hovedsak knyttet sine komposisjoner opp mot kroppen; mot det sensuelle og det intime. Slik er det også på den aktuelle utstillingen på Astrup Fearnley museet i

Oslo. Noen endimensjonal estetisk mønstring er det likevel ikke snakk om. De største skulpturene, konstruert av polyamid tekstil, nylonstrømper, glassperler, isopor og/eller intenst duftende krydder, gir assosiasjoner i flere retninger: både til filmrekvisitter (undersjøiske fantasidyr eller spektakulære, udefinerbare vesener fra verdensrommet) og til voluminøse kroppar, til overvekt, til forvokste polypper, slim, kroppsåpninger, penetrering og seksualitet.

Jeg kjente selv at jeg klødde i fingrene etter å klemme hardt på de sprengfulle, tunge, turkise hengestrømpebukkene; et vesentlig trekk ved skulpturen «Simple and light as a dream ... the gravity don't lie ... Just loves the

time» (2006). -En fra taket hengende skulptur stappet full av små isoporkuler. Apropos tittelen: jeg er ikke sikker på at jeg elsker den ubønnhørlige tiden som på sikt transformerer selv den skjønneste kropp til en bløt og utflytende substans.

Andre arbeider, slik som «Humanoids Family» (2001) og «Eurekeinside Poolball» (2010), oppleves som lekne innfall. Sistnevnte arbeid er rett og slett et rom fylt av rosa baller. Dersom Neto har hatt et kunstterapeutisk siktemål med sitt lilla nylonnett fylt av

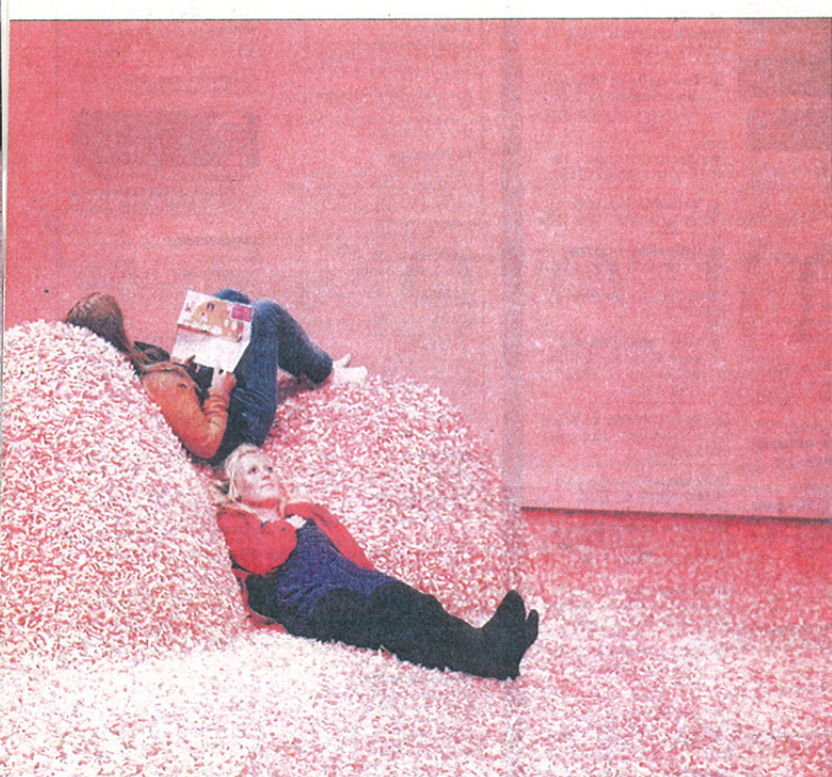
NÆRVÆRENDE: «Stone lips. Pepper tits, clove love, fog frog» (2008)

INKLUDERENDE: Verket med tittelen «Hi, know! (...),» fra 2005, inviterer publikum

«Hi, know! (...),» fra 2005, inviterer publikum til å delta. Verket består av plastballer, velger jeg å overse dette. Ballrommene kom etter at min barndom var over for lengst, så en rulling i de rosa ballene ville for mitt vedkommende ikke føltes som en gjenopplevelse av noe som helst. Utstillingen inneholder også en egen sal til visning av filmen «O blow ba» (2009), en film med poetiske drag. Vi ser kunstneren skape sin egen verden, sin egen topografi gjennom rytmisk sang, pust og blåsing på et pulver strødd oppå et bord.

I et intervju med kuratørene Hanne Beate Ueland og Grete Årbu på Netos atelier «Atelienave» fra 2010 (filmpoptak av intervjuet vises i eget rom), gjør Neto oppmerksom på at «-nave» betyr romskip på portugisisk. Han forteller også om hvordan han som barn drømte om å bli astronaut, og om hvordan hans barndoms fantasier om vektløshet i stor grad har influert hans kunstnerskap. Neto på sitt mest interessante. Mindre interessante er imidlertid kunstnerens tanker om livets essens. Det syntes åpenbart ikke intervjuerne, som, forbløffende nok, har valgt å trykke de luftige betraktningene på en egen gul side i utstillingskatalogen.

INKLUDERENDE: Verket med tittelen «Hi, know! (...),» fra 2005, inviterer publikum til å delta. Verket består av plastballer, velger jeg å overse dette. Ballrommene kom etter at min barndom var over for lengst, så en rulling i de rosa ballene ville for mitt vedkommende ikke føltes som en gjenopplevelse av noe som helst. Utstillingen inneholder også en egen sal til visning av filmen «O blow ba» (2009), en film med poetiske drag. Vi ser kunstneren skape sin egen verden, sin egen topografi gjennom rytmisk sang, pust og blåsing på et pulver strødd oppå et bord.

logen: [...] you know, we only live once. Life is a gift. We are the ones who got in, in between our sperm brothers. We could stay at home and complain, but take it easy, man! Love! It sounds silly, but it's true. Enjoy life! One day you'll die, and what was the point? What is most important - life or death? I think it is life». Følte plutselig at jeg hørte den klissete teksten i en Coca-Cola reklame. På tide å komme seg ut av ballrommet?

Netos virke kan sees som en videreføring av ny-konkretismen; en brasiliansk kunstretning fra rundt 1960, som,

inspirert av den franske filosofen Maurice Merleau-Ponty, hevdet at vår primære tilgang til verden finner sted gjennom sansemessig erfaring; det er gjennom omgangen med verden at mennesket erkjenner seg selv. Ny-konkretismen, med representanter som Lygia Clark og Helio Oiticica i spissen, radikaliserer kunstens målsettinger gjennom å engasjere publikum i direkte deltakelse. Kunsten skulle tas ned fra pidestallen og inkluderes i livet. Publikum skulle gis mulighet til å gå inn i kunstverkene, klemme på dem og «bli ett» med kunstneren. I arbeidet «Stone lips.

Pepper tits, clove love, fog frog» (2008), et romskipliknende, mørkt vesen; en tolags nylon-skulptur stående på runde, lette, digitalskårede kryssfinérføtter, stasjonert ved siden av Anselm Kiefers kjempebokhylle, gis publikum nettopp mulighet til å gå inn i den krydderduftende skulpturkroppen. Kontakten med rommet utenfor holdes gjennom sylindereformerte hull i strømpe materialet. Inne i skulpturen henger tunge, duvende poser med nellik og pepper, og den synestetiske -samsansende-tilsiktede virkningen oppnås: jeg lukter, ser og føler skulpturens nærvær intenst. I det minste for et øyeblikk. Helt til jeg husker på alt arbeidet som ligger bak konstruksjonen av skulpturen jeg står inni, og også de øvrige arbeidene på utstillingen. Skulpturene er stramme i uttrykket og er tilvirket med stor presisjon; honnør også til Netos assistenter og til alle flittige hender som har montert den kolossale utstillingen i museet. Netos installasjoner er svært etterspurte og det er fantastisk at vi i Norge har et museum som kan ta imot utstillinger som «Intimacy».

LEKENT: «Simple and light as a dream ... the gravity don't lie ... Just loves the time»

Mona Gjessing
kunst@klassekampen.no